

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 81.683 van 6 juli 1999
in de zaak A. 82.604/VII-17.793.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat L. ANNAERT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 200

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 8 februari 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 1998, tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 september 1998, tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij betekend op dezelfde datum;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 21 april 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juni 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. ANNAERT, die verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, is in België binnengekomen op 21 mei 1998, zonder geldige inreisdocumenten, en heeft zich op 25 mei 1998 vluchteling verklaard.

1.2. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoekster gebruikgemaakt van het L./Nederlands, met behulp van een tolk.

1.3. De beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 september 1998 tot weigering van verblijf luidt als volgt :

"(...)

Toepassing van artikel 52 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993 en 15 juli 1996 :

daar de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;

Betrokkene verklaart dat haar ex-man lid was van de U. Beroepshalve kocht ze dikwijls goederen in in K. om ze nadien te verkopen in L. Daarbij nam ze af en toe brieven mee van K. naar L. Op 24/02/1998 werd ze opgepakt door leden van de M. die haar waren gevolgd. Ze werd meegenomen naar een politiekamp en daar opgesloten omdat ze ervan verdacht werd met de U. te collaboreren. Ze ontkende die beschuldigingen en beweerde dat ze de inhoud van de brieven niet kende. Tijdens haar verblijf in de gevangenis zou ze verkracht en mishandeld geworden zijn, waarna ze in het militair ziekenhuis terecht kwam. Met de hulp van een verpleegster en door omkoperij van een bewaker is ze op 20/05/1998 uit het kamp ontsnapt. Daarna kwam ze met een agent naar België.

Betrokkene baseert haar asielaanvraag op het feit dat ze beschuldigd wordt van samen te werken met de U. tegen de M. die momenteel aan de macht is in XXX. Ze verklaart daarvoor opgesloten te zijn, maar heeft daarvoor geen enkel bewijs. Ze zat ook opgesloten in afwachting van gehoord te worden voor de rechtbank, maar is ontsnapt voor de zaak is voorgekomen. Dit is trouwens relatief gemakkelijk gelukt door omkoping van een bewaker. Dit wijst erop dat er geen direct levensgevaar bestond voor betrokkene. Bovendien gaat het om een eenmalig feit : er kan dus niet gesteld worden dat betrokkene het slachtoffer is van een systematische en persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daarom wordt haar asielaanvraag onontvankelijk verklaard.

(...)"

1.4. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 1998 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 8 september 1998 tot weigering van verblijf luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 17 november 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de L. taal machtig is.

Betrokkene, die de XXX nationaliteit beweert te bezitten, verklaarde dat zij op 24 februari 1998, in de luchthaven van K., van een onbekende man een enveloppe kreeg, met de vraag deze bij aankomst in de luchthaven van L., te overhandigen aan twee mannen, die haar daar zouden opwachten. Na aankomst in L., deed betrokkene wat haar gevraagd was, en vertrok zij vervolgens met haar chauffeur naar de stad. Onderweg werd betrokkenes wagen echter staande gehouden door twee militaire jeeps. Zij werd verplicht over te stappen in één van de jeeps, waar zij werd geslagen tot zij het bewustzijn verloor. Zij kwam terug tot bewustzijn in een cel van het militaire kamp van C. Ze werd er onterecht van beschuldigd reeds driemaal post van de 'U.' (de betekenis van dit letterwoord is haar onbekend) te hebben vervoerd tussen K. en L. Ze werd in het kamp ook geconfronteerd met de twee mannen aan wie zij op 24 februari 1998 de enveloppe uit K. had overhandigd. Op 2 maart 1998 werd betrokkene opnieuw bewusteloos geslagen door een militair die haar wilde misbruiken. Ze kwam terug tot bewustzijn in een ziekenhuis, waar ze door een soldaat werd bewaakt. Met de hulp van een kennis die in het ziekenhuis werkte ('M.' genaamd), die de verantwoordelijke van het hospitaal en de bewaker omkocht, slaagde betrokkene erin drie maanden later, op 20 mei 1992 (lees : 1998), te ontsnappen. Ze werd onmiddellijk naar de luchthaven van L. gebracht, waar ze in het gezelschap van een passeur, aan boord ging van een vliegtuig richting België. Op 25 mei 1998 vroeg zij asiel aan.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat tegenstrijdige verklaringen en hiaten de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas ondermijnen. Zo stelde zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verhoor dd. 12 juni 1998) dat zij na haar aanhouding op 24 februari 1998, werd meegenomen naar een politiekamp, terwijl zij voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaart dat het niet om een politiekamp, maar wel om een militair kamp ging. Zij verklaarde ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dat zij op 20 mei 1994 naar de luchthaven van L. werd gebracht, door haar vriendin M., de passeur met wie zij naar België reisde, de man die haar in het ziekenhuis bewaakte en de verantwoordelijke van het ziekenhuis. Voor het Commissariaat-generaal stelt betrokkene daarentegen dat enkel M., de passeur en de bewaker meereden naar de luchthaven. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte betrokkene verder geen melding van het feit dat zij, aldus haar verklaringen voor het Commissariaat-generaal, werd geconfronteerd met de twee mannen aan wie zij op 24 februari 1998,

in de luchthaven van L., een enveloppe had overhandigd.

Betrokkene stelde voor de Dienst Vreemdelingen-zaken, dat haar tweede echtgenoot, J. M., lid was van de U., terwijl zij voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaart dat hij enkel campagne voerde voor deze partij, tijdens de presidentiële verkiezingen van 1992, maar nooit lid was van de U. Voor de Dienst Vreemdelingen-zaken maakte betrokkene geen melding van het feit dat (aldus haar relaas voor het Commissariaat-generaal) haar eerste echtgenoot, A. N., lid zou geweest zijn van de F. en in 1991 verdween. Welke functie hij in de F. zou bekleed hebben of wat het doel is van de F. weet betrokkene niet. De betekenis van de letterwoorden 'U.' en 'F.' is haar volstrekt onbekend.

Aan dergelijke tegenstrijdige en vage verklaringen, kan weinig geloof worden gehecht.

Het medisch getuigschrift (dd. 13 november 1998) dat betrokkene ter ondersteuning van haar relaas voorlegt, doet geen afbreuk aan de voorafgaande overwegingen.

Verder kunnen betrokkenes reisweg en identiteit, bij gebrek aan documenten niet worden nagegaan.

Tenslotte brengt het verzoekschrift van betrokkene geen enkel ander element naar voor dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingen-zaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 8 september 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2.

Overwegende dat de tweede verwerende partij

opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, de verzoekende partij een eerste middel afleidt uit de schending van artikel 1, A(2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953, waarin het begrip vluchteling wordt gedefinieerd;

Overwegende dat op het eerste gezicht, dit middel niet dienstig kan worden aangevoerd, wanneer, zoals in voorliggend geval, niet tegelijkertijd de schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt ingeroepen, omdat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, aan de Verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid heeft gegeven, meer in het bijzonder, wat de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid

van een asielaanvraag betreft; dat de Belgische wetgever van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt middels artikel 52 van voormelde wet; dat bovendien uit de beantwoording van het tweede middel volgt dat de verzoekende partij het in de huidige stand van de procedure niet aannemelijk maakt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterecht een bevestigende beslissing van weigering van verblijf heeft genomen; dat bijgevolg, aangezien uit deze beslissing op het eerste gezicht volgt dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op de hoedanigheid van vluchteling, zij niet de schending kan inroepen van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; dat dienvolgens het eerste middel niet ernstig is;

3.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel afleidt uit de schending van artikel 52, § 2, 2° en artikel 62 van voornoemde wet van 15 december 1980 en (uit) het ontbreken van adequate motivering, doordat de bestreden beslissing gesteund is op vermeende contradicties, het door de verzoekende partij neergelegd medisch attest niet ernstig werd genomen en haar als vluchteling niet ten grieve kan worden geduid niet over een paspoort te beschikken;

Overwegende dat op het eerste gezicht de in de bestreden beslissing weerhouden tegenstrijdigheden steun vinden in de stukken van het administratief dossier en de verzoekende partij er in de huidige stand van de rechtspleging niet in slaagt om deze tegenstrijdigheden te weerleggen :

1° Het feit dat het militair- en het politiekamp naast elkaar gelegen zouden zijn kan niet weerhouden worden, om te verklaren dat verzoekster enerzijds beweerde opgesloten te zijn geweest in het

politiekamp en anderzijds zei opgesloten te zijn geweest in het militair kamp. Op het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd haar immers uitdrukkelijk gevraagd of het om een politie- of een militairkamp ging (zie verhoorverslag CGVS blz. 4 en 5).

- 2° Daar waar zij nu voorhoudt dat zij steeds bedoeld heeft dat maar 3 personen haar hebben vergezeld naar de luchthaven, blijkt uit het verhoorverslag van het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het tegendeel : ..."KV werd op 20/5/98 's nachts opgehaald... chef van het hospitaal, garde, m., KV + passeur in de auto naar airport"... (zie verhoorverslag CGVS blz. 9 en 10).
- 3° Aangaande het niet vermelden op de Dienst Vreemdelingenzaken van het feit dat zij werd geconfronteerd met de mannen aan wie zij op 24 februari 1998 een enveloppe had overhandigd meent eerste verweerder te moeten opmerken dat verzoekster dit feit op het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spontaan naar voren bracht. Het argument dat haar hiervoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niets werd gevraagd gaat aldus niet op. Er moet ook redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoekster, die beweert te vrezen voor haar vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische Autoriteiten vraagt, van bij de aanvang van de asielprocedure in België, alle elementen ter ondersteuning van haar aanvraag correct naar voren brengt.
- 4° Wat de vierde discrepantie betreft wordt met de eerste verwerende partij aangenomen dat in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat er een tegens-trijdigheid bestaat omdat zij enerzijds beweerde dat haar echtgenoten lid waren van U. en F. en anderzijds zij de betekenis van de letterwoorden niet kende. De opgeworpen contradicties betreffen de activiteiten van haar beide echtgenoten : zo werd vastgesteld dat

verzoekster eerst verklaarde dat haar tweede echtgenoot lid was van U. en later beweerde dat hij nooit lid was van U., zo ook werd weerhouden dat verzoekster op het Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweerde dat haar eerste echtgenoot lid zou geweest zijn van de F. en dat hij in 1991 verdween, terwijl zij hierover niets zei op de Dienst Vreemdelingenzaken. Met betrekking tot haar onwetendheid over de betekenis van de letterwoorden doet de al dan niet politieke belangstelling van verzoekster niets af aan het feit dat zij de betekenis ervan had kunnen kennen, gezien de door haar beweerde activiteiten van haar echtgenoten en de kern van haar vluchtrelaas : vermeende activiteiten voor U.

De verzoekende partij heeft op 12 juni 1998 aan de Dienst Vreemdelingen verklaard dat zij ongehuwd is (zie stuk nr. 22, punt 10, burgerlijke staat, van het dossier van voornoemde Dienst); vervolgens maakt zij voor de Commissaris-generaal gewag van het bestaan van twee echtgenoten, een eerste die luistert naar de naam A. N., een tweede die J. M. zou noemen. Het bewijs van het bestaan van twee huwelijken wordt vooreerst niet geleverd, en vervolgens wordt het bestaan van die twee huwelijken ontkracht door het beweerd bestaan van een 'religieus-gewoonterechtelijk huwelijk' van de verzoekende partij met een zekere F.-A. (stuk nr. 57 en 58 van het dossier van de tweede verwerende partij); dit laatste huwelijk zou zijn afgesloten op 6 september 1997 te K.. De verzoekende partij heeft het bestaan van dit huwelijk nooit vermeld tijdens haar asielprocedure, wat de motieven van de bestreden beslissing lijkt te versterken;

- 5° Wat de medische documenten betreft, wordt vastgesteld dat een eerste gedeelte ervan een weergave bevat van hetgeen verzoekster desbetreffend tijdens het medisch onderzoek heeft beweerd. Het tweede gedeelte van het

medisch attest zelf bevat een omschrijving van de medische vaststellingen. De bestreden beslissing vermeldt in verband met het medisch attest enkel dat het geen afbreuk doet aan de tegenstrijdige verklaringen die door verzoekster werden afgelegd (zie stukken nr. 28 en 29 van voornoemd dossier). Rekening houdend met de hiervoor gemaakte opmerkingen kan uit de in het medisch attest gedane vaststellingen niet worden geconcludeerd dat verzoekster het slachtoffer zou zijn geweest van een vervolging die valt onder de toepassing van artikel 1 van de Conventie van Genève betreffende de status van Vluchtelingen.

- 6° Tenslotte wijst eerste verweerder er terecht op dat verzoekster nergens verweten wordt niet in het bezit te zijn van een paspoort. Tenslotte wordt op goede gronden overwogen dat bij gebrek aan documenten verzoeksters reisweg en identiteit niet kunnen worden vastgesteld.

Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat derhalve niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden opgenomen in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes juli 1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.